

Kdyby někdo přistoupil blíž, aby se pořádně podíval, cože to vezou chodbou, měli by lebkouni vážný malér – Alex ale pochybovala, že by se z něho nedovedli vyplatit.

Jakmile se Reyes vrátí na oddělení, zajde ho zkontrolovat a za týden znovu, aby se přesvědčila, že se hojí bez komplikací. Staly se už případy, že po prognostice došlo k úmrtí, ale od té doby, co byla roku 1898 založena Léthé na sledování ostatních spolků, se to stalo jen jednou. Skupina lebkounů během chvatně naplánovaného nouzového věštění po krachu burzy roku 1929 nešťastnou náhodou zabila jednoho tuláka. Příštích několik let byla prognostika zakázána a lebkounům hrozila ztráta jejich mohutné hrobky z červeného kamene na High Street. „Právě proto existujeme,“ vykládal jí Darlington, když Alex obracela stránky s vypsányými jmény každé *victima* a daty prognostiky v záznamech Léthé. „Jsme pastýři, Sternová.“

Ale zarazil se, když Alex ukázala na vpisek na okraji publikace *Léthé: Odkaz*. „ŽDMT?“

„Žádní další mrtví tuláci,“ povzdechl si.

Takhle tedy vypadala šlechetná mise spolku Léthé. Alex se ale dnes v noci nedokázala cítit moc vznosně, když scházely jen vteřiny k tomu, aby Michaela Reyese opustila a běžela si zachránit vlastní zadek.

Přetrpěla dlouhou řádku vtípků na vyzvracené kuře a jahodové pendreky Twizzlers a zůstala v místnosti, dokud se podle svého nejlepšího svědomí nepřesvědčila, že zbylí lebkouni provedli náležitou proceduru na očištění prostoru.

Slíbila si, že se sem vrátí a popráší sál kostním prachem. Přípomínky smrti byly nejlepší způsob, jak udržet Šedé v patřičných mezích. Proto jsou hřbitovy nejméně strašidelná místa na světě.

Pomyslela na otevřená ústa duchů, na příšerné hmyzí hučení. Něco se pokoušelo prokřestit si cestu do křídového kruhu. Aspoň to tak vypadalo. Šedí – duchové – byli neškodní. Většinou. Stálo je spoustu sil, aby se dokázali zjevit ve smrtelném světě. A projít posledním Závojem, nabýt fyzickou podobu schopnou doteku? Schopnou napáchat nějaké škody? Dokázali by to. Alex dobře věděla, že ano. Ale blížilo se to nemožnému.

Jenže na druhou stranu, v tomhle sále se už odehrály stovky prognostik a ona nikdy neslyšela, že by se nějaký Šedý zhmotnil nebo zasáhl do rituálu. Proč se dneska v noci jejich chování změnilo?

Pokud se změnilo.

Největší dar, jaký Alex dostala od Léthé, nebylo přijetí na Yale a nový začátek, který její minulost vydrhl doztracena. Bylo to pochopení, že duchové, které vídala, opravdu existují a vždycky existovali. Moc dlouho však žila v domněnku, že je blázen, a nedovedla se ho teď jen tak zbavit. Darlington by jí věřil. Vždycky jí věřil. Jenomže Darlington byl pryč.

Ne napořád, říkala si. Za týden, za nového měsíce, ho přivedou domů.

Přejela prsty po polámaném zábradlí a už uvažovala, jak zformuluje hlášení o dnešní prognostice do záznamů spolku Léthé. Děkan Sandow je všechny prohlížel a jí se nechtělo upozorňovat ho na něco neobvyklého. Kromě toho, když si člověk odmyslí bezbranného muže s přeházenými střevy, nic špatného se vlastně nestalo.

Když vyšla z průchodu do chodby, Tripp Helmuth sebou škubl. „Už tam budou hotoví?“

Alex přikývla a zhluboka se nadechla relativně čerstvého vzduchu, dychtivá dostat se konečně ven.

„Hnusný, co?“ ušklíbl se Tripp. „Jestli chceš, dám ti pár tipů, až to sepíšou. Na pomoc se studentskýma půjčkama.“

„Co ty sakra víš o studentských půjčkách?“ Vyletělo to z ní, než se stačila zarazit. Darlingtonovi by se to nelíbilo. Alex měla být slušná, odtažitá, diplomatická. A každopádně pokrytecká. Léthé se postará, aby absolvovala beze stínu pochybnosti – pokud se jí povede přečkat čtyři roky zkoušek, esejů a nocí jako tahle.

Tripp zvedl ruce, že se vzdává. Stísněně se zasmál. „No tak, já chci jen zapadnout.“ Tripp patřil do týmu plachtařů, lebkoun třetí generace, aristokrat a stipendista, čistokrevný zlatý retrivr – přihlouplý, atraktivní a drahý. Byl pomačkaný a růžolíci jako zdravé nemluvně, pleť pod pískovými vlasy měl pořád ještě opálenou z nějakého ostrova, kde trávil zimní prázdniny. Vyzařoval uvolněnost člověka, který na tom vždycky byl a bude dobře, mladíka tisíce druhých šancí. „Všechno dobrý?“ zeptal se dychtivě.

„Dobrý,“ odpověděla Alex, i když na tom vůbec nebyla dobře. Pořád cítila dozvuky toho hučivého sténání, naplňovaly jí plíce, drnčely jí v lebce. „Jenom tam bylo dusno.“

„Jo?“ zeptal se Tripp, ochotný se přátelit. „Možná jsem to ještě vyhrál, trčet celou noc tady venku.“ Neznělo to, že by tomu sám věřil.

„Co se ti stalo s rukou?“ Alex viděla, jak mu zpod větrovky čouhá kus obvazu.

Vyhrnul si rukáv a odhalil kus mastného celofánu, přilepeného zevnitř na předloktí. „S klukama jsme se dneska nechali tetovat.“

Alex se podívala zblízka: neparující se buldok vylézající z velkého modrého písmene Y. Chlapácký ekvivalent dívčího *Nejkámošky až do smrti!*

„Hezký,“ zalhala.

„Ty máš taky něco takovýho?“ Přejel jí ospalým pohledem, pokoušel se prohlédnout vrstvy oblečení. Připomněl jí ztracence potulující se kolem jejího bývalého squatu, přejíždějící jí prsty po klíčních kostech, bicepsech, po vytetovaných liniích. *A co znamená tohle?*

„Ne. Já na to nejsem.“ Alex si omotala šálu kolem krku. „Zítra zkontroluju Reyese na oddělení.“

„Hm? Jo, jasně. A kde je vůbec Darlington? Už hodil všecku kurevskou práci na krk tobě?“

Tripp Alex snášel, snažil se být s ní kamarád, protože chtěl být zadobře s každým, koho potkal, ale Darlingtona měl upřímně rád.

„Ve Španělsku,“ řekla, protože to měla nařízeno říkat.

„Fajn. Vyříd' mu *buenos días*.“

Kdyby Alex mohla Darlingtonovi něco říct, bylo by to *Vrať se*. Řekla by to anglicky i španělsky. Rozkazovacím způsobem.

„*Adiós*,“ utrousila k Trippovi. „Užij si oslavu.“

Jakmile vyšla z budovy, stáhla si rukavice, rozbalila dva lepka-
vé kousky zázvoru a hodila si je do pusy. Unavovalo ji myslet na Darlingtona, ale vůně zázvoru, jeho teplo v krku jí ho připomněly ještě víc. V duchu viděla jeho dlouhé tělo roztažené před jedním z mohutných krbů v Black Elmu. Sundal si boty, nechal ponožky schnout na římse. Ležel na zádech s očima zavřenýma, hlavou složenou v kolébce paží, kroutil prsty v rytmu hudby linoucí se pokojem. Byla to nějaká klasika, kterou Alex neznala, se spoustou lesních rohů, a důrazně se zařezávala do vzduchu v pokoji.

Alex seděla na zemi vedle něj, rukama si objímala kolena, zády se tiskla ke staré pohovce, pokoušela se vypadat uvolněně a nezírat mu na nohy. Vypadaly tak *nahé*. Černé džínsy si vyhrnul, aby ho jejich vlhko nechladilo na kůži, a ona si kvůli těm štíhlým